

žádosti vyhověno. V tomto ohledu je tak napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra nesprávné a rozporné, neboť správní orgán prvního stupně se podle zákonných zástupců žadatele nezabýval dalšími relevantními okolnostmi. V této souvislosti pak zákonní zástupci žadatele uvedli, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žadatel žije v České republice od svého narození, navštěvuje základní školu, nemá žádné nedoplatky vůči orgánům finanční správy České republiky, Okresní správě sociálního zabezpečení, a Celní správě, dále žadatel žije ve společné domácnosti s rodiči v úplné rodině. Zákonní zástupci žadatele se dále nemůžou ztotožnit se závěrem správního orgánu prvního stupně ohledně sociální integrace žadatele. Vzhledem k tomu, že žadatel je po celý svůj dosavadní život plně včleněn do výchovného vzdělávacího systému v České republice (od mateřské školky až do 5. třídy základní školy včetně mimoškolních aktivit), kdy je tedy plně pod vlivem českého prostředí, mají zákonní zástupci žadatele za to, že sociální integrace žadatele do českého prostředí je velmi vysoká. Návštěvu mateřské školy, jakož i docházku do základní školy pak zákonní zástupci žadatele dokládají potvrzením o návštěvě mateřské školy a vysvědčením ze 4. a 5. třídy základní školy, přiloženými k rozkladu. K tomu zákonní zástupci žadatele dodali, že ve státě, jehož je žadatel občanem, nepobýval delší dobu, přičemž znalost a ovládání českého jazyka je minimálně na stejné úrovni jako jazyka vietnamského.

Zákonní zástupci žadatele v rozkladu dále uvedli, že správní orgán prvního stupně tzv. zásadu jednotného státního občanství v rodině, o kterou opřel své zamítavé rozhodnutí, sám popřel předchozím rozhodnutím, č. j.: VS-7915/835.3/2-2014 ze dne 27. 7. 2016, na základě něhož bylo státní občanství České republiky uděleno dne 8. 8. 2016 bratrovi žadatele - nar. (viz Listina o udělení státního občanství, přiložená k rozkladu), který žije s žadatelem ve společné domácnosti, přičemž dosud studuje střední školu. Žádosti o udělení státního občanství České republiky pro oba syny pak byly podány současně. Zákonní zástupci žadatele tak mají za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí se nijak touto skutečností nezabývá, přičemž dle názoru zákonných zástupců žadatele v tomto případě zjevně došlo k porušení zásady, o kterou správní orgán prvního stupně opřel své zamítavé rozhodnutí. Zákonní zástupci žadatele se domnívají, že pouze věkovým rozdílem obou bratrů nelze zamítavé rozhodnutí odůvodnit, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené zákonní zástupci žadatele navrhli, aby bylo žádosti žadatele o české státní občanství vyhověno.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra je pak se zřetelem k závěru rozkladové komise toho názoru, že v daném případě Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo, neboť udělení státního občanství České republiky brání zásada jednotného státního občanství rodiny. Ministerstvo vnitra pak své rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnilo.

K námitkám uvedeným v rozkladu ministr vnitra předně uvádí, že splnění zákonem stanovených podmínek, příp. jejich neprokazování s ohledem na věk žadatele, není samo o sobě předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, jak ostatně vyplývá z § 13 zákona o státním občanství České republiky. Námitka, že v tomto směru je napadené rozhodnutí nesprávné, tedy neobstojí. V daném případě Ministerstvo vnitra při vyřízení předmětné věci postupovalo plně v souladu s judikaturou správních soudů, která princip jednotného státního občanství rodiny v případě nezletilých žadatelů upřednostňuje. Pokud zákonní zástupci žadatele v této souvislosti namítají, že správní orgán prvního stupně se při rozhodování o žádosti žadatele nezabýval tím, že jeho staršímu bratru, který s ním žije ve společné domácnosti, české státní občanství uděleno bylo, ministr vnitra uvádí, že touto skutečností se správní orgán prvního stupně zabývat ani nemohl. V řízení o udělení státního občanství České republiky se posuzuje vždy skutkový stav osoby žadatele, který existuje v době rozhodování o žádosti. V daném případě je dle názoru ministra vnitra nepochybné, že v době, kdy bylo o žádosti žadatele rozhodováno, nikdo z rodiny neměl české státní občanství. Jak vyplývá z dodatečně přiložené Listiny o udělení státního občanství České republiky bratra žadatele, nabyl české státní občanství dne 8. 8. 2016, přičemž rozhodnutí ve věci žadatele bylo vydáno ke dni 1. 8. 2016. V této souvislosti však ministr vnitra podotýká, že i v případě, že by starší bratr žadatele ke dni zhotovení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra již měl české státní občanství, neměla by tato skutečnost vliv na jiné posouzení věci žadatele. Stejně tak nelze tuto skutečnost zohlednit ani v rámci řízení o rozkladu. Shora uvedená zásada jednotného státního občanství zohledňuje primární (existenční) vazby dítěte nízkého věku k rodičům; ti dosud státními občany České republiky nejsou.

Nelze přisvědčit ani námitce zákonných zástupců žadatele stran porušení zásady správního řízení dle § 2 odst. 4 správního řádu ve vztahu k žádosti staršího bratra žadatele. Skutečnost, že žádosti o udělení státního občanství České republiky pro žadatele a staršího bratra žadatele byly podány současně, ve svém důsledku neznamena, že o nich bude rozhodnuto stejně. Příslušný správní orgán přistupuje k jednotlivé žádosti o udělení státního občanství České republiky vždy individuálně, posuzuje ji s ohledem na okolnosti daného případu. Ministr vnitra je toho názoru, že nelze srovnávat věc nezletilého žadatele a staršího bratra žadatele, kterému bylo státní občanství České republiky uděleno de facto pár dní před dovršením 18. roku, tedy za jiných okolností. V právě posuzovaném případě Ministerstvo vnitra nepochybně, pokud zohlednilo právě věk žadatele, resp. s ohledem na nízký věk žadatele upřednostnilo zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí judikovanou správními soudy v případě nezletilých žadatelů. Ministru vnitra je z úřední činnosti známo, že správní orgán prvního stupně naopak ve věci žadatele rozhodoval plně v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu.

K námitkám zákonných zástupců žadatele ohledně plné sociální integrace žadatele do společnosti v České republice vzhledem k jeho předškolní a školní docházce včetně jeho mimoškolních aktivit a znalosti českého jazyka ministr vnitra uvádí následující. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29, samotná skutečnost, že žadatel navštěvoval mateřskou školu, v současné době navštěvuje základní školu, či že ovládá český jazyk, je z hlediska posouzení naplnění sociální integrace v daném případě nedostatečná, neboť předškolní vzdělávání, navštěvování školy a schopnost hovořit česky vyplývá z plnění povinného předškolního vzdělávání, povinné školní docházky

a z toho, že vyučovacím jazykem na školách je v České republice jazyk český (viz § 13, 34a, § 36 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů). Stejně tak ani zapojení žadatele do mimoškolních aktivit nenasvědčuje existenci hlubších a trvalejších vazeb mimo jeho rodinné prostředí. Žadatel je ve věku, kdy se sociální vazby k vnějšímu prostředí teprve formují, přičemž stále převládá vazba k rodičům, na nichž je zcela závislý a jejichž prostřednictvím se do společnosti v České republice zapojuje. Z vyjádření rodičů v prvostupňovém řízení ani z podaného rozkladu neplyne, že by tomu bylo jinak.

Vzhledem k tomu, že se ministr vnitra ztotožnil s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, nelze vyhovět návrhu zákonných zástupců žadatele, aby žadateli bylo státní občanství České republiky uděleno.

Ministr vnitra konstatuje, že v postupu Ministerstva vnitra při vyřízení věci neshledal pochybení, jež by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 8. 2016, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

ministr vnitra

